

toto své tvrzení stejnopisem žaloby a obsílkou, ale přes to jest odvolání bezdůvodné. V žalobě i v obsílce měly sice býti obě strany správně vyznačeny a, když nebyly, měl se prvý soud postarati o odstranění této formální vady. Ale, i když se tak nestalo, nebyla tímto nezákonným postupem odňata žalovanému možnost před soudem jednati, neboť, dostav i takovouto žalobu a obsílku, mohl a měl se k prvému roku dostaviti a jednati, neboť z toho, že doručena byla žaloba a obsílka k prvému roku a že obojí bylo doručeno jemu, mohlo a mělo mu býti zřejmo, oč vlastně jde, přes jejich zmíněné nedostatky.

Nejvyšší soud změnil usnesení odvolacího soudu v ten rozum, že se rozsudek prvního soudu s předchozím řízením, počínajíc nařízením prvního roku, zrušuje a prvnímu soudu se ukládá, by v řízení pokračoval a znovu rozhodl, a uložil žalující firmě, by nahradila žalovanému útraty dovolacího rekursu.

D ů v o d y:

Odvolací soud považoval za pravdivé tvrzení žalovaného (odvolatele), že mu nebyl doručen správný stejnopis žaloby, neboť ve stejnopisu jemu doručeném byla uvedena jiná žalující strana, než ve stejnopisu určeném pro soud a nebyl v něm uveden žalovaný a byl podepsán jiným jménem, než bylo uvedeno v hlavě žaloby. Neshledal v tom vytýkaný zmatek ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s., jsa názoru, že se žalovaný přece mohl a měl dostaviti k nařízenému roku. S tímto názorem nelze souhlasiti. Zákon spojuje s doručením dalekosáhlé následky a proto musí býti předpisy o něm přesně zachovávány. A § 80 c. ř. s. nařizuje, že, činí-li se návrh podáním, musí býti dodáno soudu tolik stejnopisů, by každému odpůrci mohl býti doručen jeden stejnopis, a § 438 c. ř. s., že obsílka žalovaného k ústnímu jednání se děje tím, že se mu s obsílkou dodá stejnopis písemné žaloby, neb opis protokolu o žalobě. Byl-li v souzeném případě žalovanému doručen opis žaloby, který obsahoval jiné jméno žalobce, než stejnopis určený pro soud, a žádné jméno žalovaného, nebylo těmto předpisům vyhověno a nemělo doručení právní účinky. Žalovaný se nemusil podle obsílky zachovati. Ve vadném doručení spočívá zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Proto byl shledán dovolací rekurs odůvodněným a bylo mu vyhověno (§ 477 prvý odstavec c. ř. s.). První soud se musí postarati o opravu žaloby a o řádné doručení žaloby a v jednání pokračovati a znova rozhodnouti. Poněvadž žalující firma chybným a nedostatečným vyplněním stejnopisu žaloby způsobila, že se řízení, rozsudku předcházející, stalo od nařízení roku o žalobě zmatečným a musilo proto býti i s rozsudkem zrušeno, bylo jí podle § 51 c. ř. s. uložiti, by nahradila stěžovateli náklady opravného řízení a to, poněvadž stěžovatel náklady na odvolací řízení neúčtoval, jen náklady dovolacího rekursu.

Čís. 12041.

Zavázal-li se dodatel elektromotoru, že stroj dodá »s uvedením v chod«, byl povinen sám po případě svým zástupcem uvésti stroj v chod, by takto jeho způsobilost mohla ihned býti vyzkoušena, nebyl

však povinen také ještě instalovati elektrické vedení. Nemohla-li se zkouška provésti, ježto nebylo instalováno elektrické vedení, zavinil kupitel nemožnost provedení zkoušky.

(Rozh. ze dne 29. října 1932, Rv I 257/31.)

Žalobce měl dodati žalovanému kompletní elektromotor s veškerým příslušenstvím, uvésti jej v chod, po případě ho do tří měsíců, kdyby správně nefungoval, vzítí zpět, proti čemuž byl žalovaný povinen při obdržení motoru zaplatiti třetinu kupní ceny. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl pro tentokráte žalobu o zaplacení jedné třetiny kupní ceny, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalovaný podle skutkového děje rozsudku první stolice považuje žalobu za předčasnou proto, že zkouška dosud nebyla provedena a že ke zkoušce nedošlo proto, že žalobce odmítl zříditi od hlavního vedení přípojku ke stodole, ač to podle názoru žalovaného bylo jeho povinností. Měl prý dodati motor se vším příslušenstvím a uvésti jej v chod, v čemž je podle názoru žalovaného obsažena i povinnost provésti instalaci. Jde tu tedy o výklad, zda měl žalobce podle smlouvy tuto povinnost, čili nic. Nebylo odporováno tomu, že mezi stranami nic zvlášť ujednáno nebylo o tom, že žalující strana zřídí přípojku do stodoly pro elektromotor. Protože tato povinnost ze smlouvy neplyne a nebylo ani tvrzeno, že by se dala vyvoditi z jiných projevů smluvních stran, které snad při uzavírání smlouvy učinily a ze kterých by se tento závazek jako pravá vůle stran mohl vyvozovati podle § 863 obč. zák., nezbývá než slovné znění dopisu ze dne 6. září 1927, ze kterého žalovaný při svém výkladu vychází. Tento doslov nelze však považovati za nejasný ve smyslu § 914 nebo 915 obč. z., pokud jde o výraz »s uvedením v chod«, protože tím se žalobkyni ukládá jen závazek, že má zkoušku provésti na místě tím způsobem, že sama, po případě svým zástupcem stroj uvede v chod, aby takto jeho způsobilost mohla býti ihned vyzkoušena; že by měla také ještě instalovati elektrické vedení až do stodoly, nelze z tohoto rčení nijak dovoditi, naopak jest míti za to, že bylo povinností žalovaného, by zkoušku umožnil, měla-li býti provedena u něho a na místě, kde měl motor býti k trvalému používání namontován. Ana se žalobkyně zachovala podle své povinnosti, že motor dodala, nelze jí přičítati za vinu, že neprovedla připojení, k němuž smluvně zavázána nebyla; nemožnost provésti zkoušku na místě zavinil žalovaný a nemůže tedy namítati předčasnost žaloby co do třetiny kupní ceny, jež byla splatná po obdržení motoru, ani, kdyby provedení zkoušky skutečně bylo spolu podmínkou splatnosti. Protože podle toho je příčina, proč zkouška provedena nebyla, na straně žalovaného, není potřeba zjišťovati, zda žalobkyně projevila ochotu uvésti stroj v chod, čili nic, a není vytýkané neúplnosti.